І світ, наче келія, тиха, глуха, холодна.
Щілина-віконце. Вузенька смужечка світла.
І час витікає. І роки один за одним
Слизькими вужами втікають із цього світу.

Монети повільно летять і вдаряють об камінь,
Наповнивши серце розбитим органним дзвоном.
Тримаєш відлуння важкими, як ртуть, руками.
І тиша крізь пальці стікає на діл червоно